

En nysgjerrig student

Kristin Flood har lang erfaring med meditativ praksis og hun har knyttet dette opp mot skriving. Dette har blant annet ført til to bøker og en rekke skrivekurs. Jeg møtte henne i Oslo for å snakke om skriving, de nye visjonene og det å gjøre filosofi tilgjengelig for et større publikum.

• Av Andreas Aubert

– Av yrke er jeg journalist og har vært det i 20 år, forteller Kristin. – På grunn av min lidenskapelige nysgjerrighet overfor livets merkværdigheter begynte jeg å skrive bøker. For et år siden ble den siste boken publisert. Den handler om stillhet og hvordan vi kan ta kontakt med det som jeg kaller det usynlige feltet i tilværelsen – det vi ikke kan måle eller se, men som faktisk eksisterer likevel.

Reisen mot stillheten

– Noen mener at dette kan måles også, ihvertfall til en viss grad – gjennom f.eks kvantefysikk?

– Det kan ikke måles på en alminnelig måte. Kvantefysikken er kanskje det området hvor man har kommet lengst i forhold til å virkelig se hva som skjuler seg på et mikroplass. Kvantefysikken tar for seg den fysiske verden som foregår utenfor oss og samtidig inne på cellenivå. Jeg er opptatt av det som foregår på mikro-mikroplass – på et mer sjælelig- og bevissthetsnivå. Også der er det forskjellige nivåer, grove nivåer og finere nivåer.

– Dette sier du ut av egen erfaring?

– Det jeg opplever selv er viktig for hvordan jeg er som student. Jeg har f.eks opplevd det jeg kaller reisen mot stillheten, det å utforske det stille feltet i og omkring meg selv. Jeg kan lese så mange fine teorier jeg vil, men jeg kan ikke virkelig forstå med hele meg selv før jeg har kjent og erfart det de andre snakker om. Hva stillhet er har ikke jeg noe svar på. Jeg er bare på reise dit. Jeg er en liten student på tur som finner ut litt om gangen. Det finnes noe i det usynlige feltet som jeg kjenner og har erfart som jeg kan få tilgang til gjennom å bli kjent med stillheten.

Derfor reiser jeg til et kloster og sitter stille hver eneste dag. Jeg er en forsker.

Journalist og skribent

– Kan du fortelle litt om din journalistiske virksomhet?

– Jeg begynte i radio da jeg var ferdig på journalisthøyskolen og universitetet, men gikk fort over til å jobbe i avis. Egentlig lærte jeg å lage avis da jeg jobbet i VG på midten av 80-tallet. Der jobbet jeg på desken. Mot slutten av 80-tallet ble jeg ansatt i Aftenposten. Der jobbet jeg fire-fem år. Så ble jeg freelance-journalist, flyttet til Italia og ble fast tilknyttet Aftenposten og fortsatte å jobbe fra utlandet for dem. Nå jobber jeg for flere, både Aftenposten og andre aviser og magasiner som norsk reporter i Italia. Det er yrket mitt, det er det jeg lever av. Det at jeg skriver bøker er noe jeg ikke kan la være.

– Var det nysgjerrighet som drev deg som journalist?

– Jeg tror det var en blanding av det og at jeg var veldig glad i å skrive. Jeg begynte med radio fordi jeg tenkte at jeg kanskje ikke var god nok til å skrive. Så fikk jeg anledninger til å prøve å skrive og det var ikke så grusomt som jeg trodde. Jeg møtte en veldig god inspirator, en av mine fremste sjefen i Aftenposten, som tok meg til sitt hjerte og lærte meg hva det betød å skrive en god artikkel. Det er jeg henne evig takknemlig for. Jeg fikk tilbud om å jobbe i fjernsyn og radio, men det er skrivingen som er mitt instrument. Jeg blir glad av å skrive.

– Hva føler du er viktigst når du skriver? Er det for din egen del å få uttrykke ting eller er det å formidle til andre?

– Begge deler. Jeg blir glad av at jeg kan dele noe med andre og samtidig får jeg mye ut av det selv. Jeg skriver på to forskjellige måter. Som journalist skriver jeg for å formidle fakta til andre mennesker, fakta som jeg selv synes er interessante og som jeg synes det er viktig å formidle på en klar og troverdig måte. Når jeg skriver bøker så skriver jeg mer fordi jeg vil utfordre meg selv i forhold til hvor mye det går an å si om disse rare temaene. Hvordan går det an å snakke om eksistensielle temaer på en klar og tydelig måte, sånn at alle mennesker kan forstå? Det er temaer som filosofer har skrevet om i mange århundrer, og ofte på vanskelige måter. Man skal være godt trent til å lese for å kunne forstå. Derfor er utfordringen å gjøre dette på en enkel måte og samtidig ikke være overfladisk. Det leserne har mest glede av er at de faktisk kjenner seg igjen. Det er en egen glede å kjenne seg igjen i noe.

Jeg leder også skrivekurs. Skrivning er fantastisk. Å skrive er å se seg selv. Skriveprosessen hjelper til å se hva det er som foregår i hodet, hjertet og kroppen. Man kan snakke med kroppen og tankene, intervjuet sitt eget ben hvis det er vondt og snakke med cellene inne i benet. Man kan skrive seg innover i sin egen bevissthet og sjel.

Filosofien er for alle

– *Det er mange som har en tanke om filosofi som noe komplisert som bare er tilgjengelig for noen få mennesker.*

– Det har vært slik. Filosofien har vært forbeholdt de som har en slags lesetrening, de som klarer å konsentrere seg om slike store og vanskelige temaer. De som ikke er så trent greier ikke å holde konsentrasjonen og å gå inn i temaene, fordi det krever en del av intellektet. Dette er veldig synd, fordi filosofien handler om alles liv. Det er ikke noe som er forbeholdt noen få, tvert om. Det er derfor Jostein Gaarder er så fantastisk; han skriver om filosofiske spørsmål på en måte som også ungdommer kan forstå og bli fascinert av.

– *Tror du at filosofi burde være mer integrert i utdanningen, også på grunnskolen?*

– De gjør jo det litt på noen skoler, for eksempel Steinerskolen. Der undervises det i verdier, etiske og moralske holdninger. Det kommuniseres med barna om eksistensielle spørsmål. Samtidig er det ikke riktig å bry hodene til barna når de er i lekealderen med ting som er for avanserte. De må få lov til å leke så lenge de kan og ønsker. Som barn har de tilgang til den samme visdommen på en annen måte. Opp mot videregående skole og i begynnelsen av universitetets-studiene synes jeg det kunne være veldig interessant å gi ungdommene mye mer av det filosofiske, men pakket inn på en annen, mer spennende måte. Det må presenteres på en måte som angår dem, ikke slike ▶

-
- høytflyvende erkjennelsesteorier som ikke har noe med hverdagen å gjøre i det hele tatt. Det må være ned på jorda og her og nå – på hvilken måte angår dette meg i mitt liv? Dette tror jeg at unge mennesker trenger. Refleksjon omkring hvordan de skal håndtere forskjellige situasjoner i sitt eget liv får de ikke på skolen. Får de heller ikke dette hjemme, så er det ikke rart de blir frustrerte.

Møter med læremestre

– Du har blant annet vært i kontakt med Neale Donald Walsch?

– Jeg hadde et veldig spesielt møte med bøkene hans for snart ti år siden. Samtaler med Gud-bøkene ga meg en slags healing i en vanskelig periode av livet mitt. Så møtte jeg ham like etter det, på et seminar i Oslo. Jeg bodde den gangen også i Italia, og jeg spurte ham etter foredraget "du skal vel ikke tilfeldigvis snart til Italia, for jeg har så lyst til at mannen min og noen venner av meg skal møte deg, som helt sikkert ville være interessert i det du er opptatt av". Så sier han "om ti dager skal jeg reise til Venezia og jeg kjenner ingen, vet ikke hva jeg skal gjøre eller hvor jeg skal bo". "Her er jeg", sa jeg. "Jeg kan ta deg med hvor du vil og vi kan gjøre hva du vil". Han var glad for det, og jeg var sammen med ham og kona hans Nancy i tre dager. Da fortalte jeg ham om idèen jeg hadde om å skrive en veldig enkel bok om hva som foregår inni oss mennesker. Jeg trodde egentlig ikke at jeg var i stand til å gjøre det. Så sier han "just do it". Den setningen bare plantet seg i systemet mitt, og jeg feide av gårde alle sabotasjetankene som kom jevnlig og holdt meg fast i den setningen. Så skrev jeg Amor Fati, som ble en bestselger på kort tid i Norge. Jeg møtte Neale igjen for tre måneder siden. Da var han i Venezia og holdt et seminar og bodde hjemme hos meg sammen med sin nye kjæreste. Han er en helt fantastisk skikkelse, på samme måte som noen andre læremestere jeg har møtt, som har et nærvær som er utrolig næringsrikt. Bare å være i nærheten av mennesker som har så sterk sjelskontakt er en rik gave.

Jeg møtte også Deepak Chopra på slutten av 80-tallet. Da var han i Oslo, før han ble den han er i dag. Da jobbet jeg i Aftenposten, og jeg ble kontaktet av Maharishi-organisasjonen. Jeg dro på Continental og ble introdusert til denne Dr. Chopra, som akkurat hadde kommet med en av de første viktige bøkene sine – "Quantum Healing". Han fortalte meg om hele den teorien og kjente på pulsen min i sofaen på hotellrommet hans i to timer og skravla, og det var helt fantastisk. Så møtte jeg ham ti år senere på et seminar i Italia, og i løpet av de ti årene var han blitt en av de største nytenkerne i USA. Det var interessant. Han hadde det samme utrolig fine nærværet som store læremestere har.

Jeg møtte en annen lærer også, som jeg skriver om i min siste bok "Rom for Stillhet". "Ørkenmesteren" kaller de ham, som kommer fra sufi-tradisjonen. Han har også den samme kvaliteten av nærvær. Det er ikke nødvendig å si noe, for han kommuniserer noe til deg allikevel.

Jeg husker også en annen, ikke så kjent, læremester som jeg møtte en gang. Han var buddhistisk lama og jeg møtte ham på et lite kloster i Sveits. Jeg laget en reportasje om en liten gutt som var en gjenfødt viktig

lama, og som ble tatt ut av familien da han var syv år gammel og ble gjenkjent som denne lama "Yeshe". Læreren til gutten var en gammel buddhistisk lama, som jeg fikk lov til å møte. Han var ikke noen kjent størrelse, men da jeg kom inn i det rommet der han satt og skulle ta i mot meg, så var rommet fylt av noe usynlig. Det var noe i luften der som var så stille at jeg glemte alt jeg skulle gjøre og spørre om, og det var ingenting som skjedde. Hele rommet var fylt av total fred. Han skjønnte hva jeg opplevde og ba meg sette meg ned, og der satt jeg i en halvtime i stillhet og bare gikk ut igjen.

sert i å være sammen med de som er politikere. Ikke når de igjennom der heller, fordi politikerene har en struktur som er så streng og rigid, iallfall de fleste av dem.

Det er folket som sitter med makten

Det finnes unntak – f.eks. var Al Gore veldig tydelig på at han var åpen også for de nye visjonene. Dessverre så ble det ikke ham. Det sitter altså krefter i det politiske systemet som vil ha nye visjoner, men lite skjer i praksis. De nye visjonære kan ikke tvinges til å bli politikere, de kan bare inspirere politikerne. Jeg tror at prosessen er rask

Filosofien har vært forbeholdt de som har en slags lesetrening, de som klarer å konsentrere seg om slike store og vanskelige temaer.

Journalistikken har ført meg i kontakt med noen sånne mennesker, men det er også min egen nysgjerrighet som har sørget for det. Journalistikken har lært meg å ikke være redd for å ta kontakt. Det er ikke farlig å spørre.

De nye visjonene

– Du er inspirert av filmen *"The Secret"*, som tar for seg dette med manifestasjon eller virkeliggjørelse. Slike tanker kan være fascinerende, men om ikke positiv tenkning og visualisering følges opp med handling, tror jeg det er lite konstruktivt.

– Dette er den store utfordringen, å virkeliggjøre det man går og drømmer om. Hvordan får vi det til, hva gjør vi? Det er bare gjennom det vi gjør at ting blir annerledes, ellers sitter vi bare oppe i hodet og surrer med ting, noe vi blir både deprimerte og sprø av. For å virkeliggjøre ting tror jeg at man må gjennom en slags aha-opplevelse over seg selv, av hvordan vi hele tiden blir sløvet av våre egne tanker og distraheret. Hvis vi ikke oppdager det så tror vi at hodet er genialt og at det er det som skal styre hele tiden. Det er den store illusjonen. Det er hjertet som skal styre, og kroppen som skal virke. Hodet skal følge med og være et instrument som kan hjelpe til underveis.

– Jeg tenker at slike tanker som blant annet denne filmen tar opp og som det florerer av innen *"new age"* kan bli litt for enkle og kanskje også farlige. F.eks. er det mange som ikke vil snakke om spørsmål som kan grense til det politiske og som bare tenker på seg selv. Jeg vil si at hvis f.eks. Deepak Chopra virkelig er så opptatt av kjærlighet, så bør han kunne ta tak i konkrete politiske problemstillinger i større grad enn han gjør. Hvis han f.eks. mener at menneskerettighetene er en god ting, så bør han prøve å gjøre noe for å styrke menneskerettighetene og se hva som blir de politiske konsekvensene av et slikt syn.

– Jeg tror det er den store utfordringen – å få de nye visjonene inn i politikken. Det som er et kjempestort problem er at de som velger å bli politikere ofte ikke er interessert i noe annet enn politikk. De som velger å være visjonære er ikke interes-

og langsom på samme tid, at jo flere som inspirerer, jo forttere kommer de nye visjonene fram til politikerne. Politikere og institusjoner er der for å opprettholde et slags system. Samtidig som de selvfølgelig skal forandre og utvikle et samfunn, har de også en slags skjult oppgave med å bevare institusjonene. De er ikke interessert i revolusjon og å snu opp-ned på alt fra en dag til en annen, slik som vanlige folk kan ha lyst til å gjøre.

Hvorfor har ikke legene selv tatt fram den alternative medisinen, som er til det beste for menneskene? Kraften ligger i folket, det er folket som bidrar til de store forandringene. Det er de syke og de som ikke vil bli syke som har fått all den alternative medisinen på bena. Legene kjemper fortsatt i mot. Sånn tror jeg også det er med de nye måtene å se tilværelsen og det menneskelige potensialet på. Det er alltid noen krefter som vil at dette ikke skal frem. Jo flere vanlige folk som oppdager at "her er det noe som stemmer" jo mer vil trykket øke, slik det har gjort med alternativ medisin. På kort tid – ca 20 år – har alternativ medisin kommet frem, det er lite i medisinhistorisk målestokk. Jeg tror dette er i ferd med å skje også i forhold til livssyn. Kirken er mye sterkere enn politikerne. Den ivaretar prinsipper som er utrolig fastlåste. Politikerne tror kanskje at kirken ikke er så sterk, fordi det ikke er så mange som går i kirken lenger. Som institusjon og kraft er kirken mye viktigere og større enn vi egentlig tenker. George Bush bruker kirken helt bevisst i sitt maktspill – med suksess.

Det onde er en stor misforståelse

– Vi læres opp til å underlegge oss autoriteter?

– Ja, det henger igjen. Vi har lært oss at slik skal det være – noen skal ha kontrollen og noen skal bli kontrollert. Dette er en løgn. Det er bare fordi at noen har plantet den ideen inn i hodet vårt. Så tror mange at det ikke finnes noen annen vei. Vi blir de vi tror vi er. Vi er ikke egentlig de vi tror vi er, men vi blir det fordi vi tror det så mye hele tiden og så skjønner vi ikke at vi er noe annet. Vi har en slags skorpe over sjelen, over den

► vi egentlig er. Den skorpen kan være så tykk at det er umulig å gjenkjenne det som ligger under. Men det er mulig å smelte, og bare hjertet kan smelte dette. Alt som handler om hjertet og det som er varmt, menneskelig og naturlig – det kan smelte skorpen.

– *Hvor bevisst tror du all den manipulasjonen er? Tror du at det er et slags kollektivt fenomen, eller er det at noen mennesker bevisst bruker slike metoder for å kontrollere massene?*

– Jeg tror det er begge deler. Mye av det er ubevisst. Intensjonen er ikke vond i utgangspunktet. Folk gjør som de gjør fordi de ser at alle andre gjør det og tror dermed at det er riktig. Jeg tror ikke på det gode og det onde. Jeg tror det onde bare er en stor misforståelse.

Vi mangler språk for de nye vibrasjonene

– *New age kan bety så mangt, men hvis vi ser på f.eks folk som kanaliserer fra engler og slikt, hva tenker du om det?*

– Det har skjedd så mange ting så fort i løpet av 20-25 år innenfor de nye visjonene, at det har vokst fram mange rare språk og måter å beskrive disse forskjellige rare sinnstilstandene som menneskene opplever. Vi driver fortsatt med å eksperimentere – hva er det egentlig som skjer? Vi vet ikke helt, det er ingen som har lært oss noe, det er ingen tradisjon som er båret frem som kan beskrive mye av de forskjellige vibrasjonene og frekvensene som finnes. Vanlige folk er ofte åpne og naive og vil gjerne tro, og mange er på leting etter forklaringer og beskrivelser. Da kommer det mange forskjellige teorier ut av dette. Noen går til gammel esoterisk kunnskap, andre har andre referanserammer og det blir en stor grøt med engler og demoner. Det er ikke rart at dette skjer. Å skille klinten fra hveten er vanskelig for allminnelige mennesker. Det er noen som bruker denne nye interessen i kommersiell sammenheng, noen ting er mer troverdig og noe er mindre troverdig. Det er allikevel vanskelig å si hva som er galt/riktig, sant/ikke sant. Noen mennesker trenger noe som kanskje kan virke overfladisk for at de skal komme til neste skritt. Mye av de nye tankene er som et supermarked, på godt og vondt, avslutter den nysgjerrige studenten Kristin Flood. ■

For informasjon om skrivekurs i Oslo, samt stillhetsretreater på kloster i Italia se www.kristinflood.com.